

Иван Димитров

Очи в стъкленица

Къщата се бе появила отново... С нея и пречувствието за приближаваща беда. Нещо щеше да се случи и то скоро.

Нощта бе настъпила. Булото на непрогледния мрак бе паднало над Дарк Сити. Улиците бяха пусли. Хората се бяха прибрали отдавна зад бетонните стени на жилищата си.

На спирката пред блок 834 чакаше едно хлапе. Беше на около петнадесет. Слушаше музика на уокмена си и от време на време поглеждаше към пътя с надеждата да види фаровете на задаващ се автобус.

Чакаше от половин час. Беше му омръзнало от номерата на шофьорите от обществения транспорт, но трябваше да се примири – билетите бяха по-евтини от такситата.

Хлапето запали цигара и увеличи музиката до край. В същия миг на осветения от уличната лампа асфалт пред него изникна приближаващата се катранено черна сянка на дребно прегърбено човече.

Момчето се обърна мигновено и погледа му срещна този на човечето. Последва свистене и подобен на копие прът го промуши в гърдите. От раната шурна кръв и обагри асфалта в червено.

Миг по-късно хлапето се строполи безжизнено на земята.

Прегърбеното човече се приближи до жертвата си. Наведе се и с дългите остри нокти на дясната си ръка бръкна в едната очна кухина. Извади окото и го прибра в малка стъкленица, пълна с формалин.

Повтори операцията и с другото...

За миг около фигурата му се появи неестествено синкаво сияние.

– По-силен. – рече съществото и се изкиска зловещо.

Джони взе вестника от масата в хола и обърна направо на последната страница, където обикновено публикуваха новините за престъпленията.

„Ново убийство – Жертвата пак без очи.“ – заглавието на едната от статиите накара Джони да потрепера.

„Знаех си. Знаех си.“ – рече си младежът. – „Когато се появи онази къща винаги се случва нещо лошо, вигнаги някой загива и винаги трупа на мъртвеца е с извадени очи. Но нали не съм аз жертвата. Какво от това.“ – и после отново се появи странното пречувствие, че греша, че все някога ще дойде и неговия ред.

Джони обърна на спортните страници.

„Дарк Сити Сокър среща Кингтън Годс в другиден.“ – с прочита на

заглавието, странното пречувствие изчезна.

Следобеда, преди да тръгне за мача с приятелите си, Джони видя отново къщата сред Лангорската горичка. Заедно с нея се появи и чувството за приближаваща беда.

Вече бе почти двадесет и два, когато мачът приключи и Джони и приятелите му излязоха от стадиона, и се отправиха към спирката на автобуса. Наоколо се стелеше, обгърналата отдавна града пролетна мъгла.

Спирката бе препълнена от запаянковци. Щом пристигнеша някакъв автобус всички се скупчваха около него и правиха опит да се качат. Някои успяваха, други не.

С доста труд Джони и приятелите му успяха да се набутат в един препълнен 76, с който продължиха към домовете си.

Половин час по-късно от цялата група в автобуса остана само Джони. Другите бяха слязли на своите спирки.

Когато дойде и неговия ред, той се придвижи до вратата. Там бе застанала едвам държача се на бастуна си възрастна жена. До нея стояха две щайги с ягоди.

„Как по дяволите, бабката е качила щайгите“ – помисли си Джони и рече:

- Ще слизате ли сега?
- Да. – отвърна му възрастната дама.
- Да ви помогна ли да свалите щайгите?
- Ако не ви затруднява.

Щом стигна спирката автобусът спря и отвори вратите. Младежът вдигна товара и слезе, внимавайки да не клати много щайгите, за да не разсипе намиращите се в тях ягоди. А после, след като стъпи на тротоара, остави товара на земята и изчака да слезе възрастната жена. След нея автобусът затвори вратите и продължи нататък по маршрута си.

– Много благодаря, младежо. – неестествено заговори възрастната дама.

– Няма защо. – отвърна Джони и погледът му неволно улови чезнещите в мъглата габарити на автобуса. – Лека вечер. – допълни той. Обърна се и тръгна по тротоара.

Не беше изминал и десет метра, когато до ушите му достигна едвам доловимия звук от стъпки. Обърна се и видя прокрадващата се откъм гърба му старица. В същия миг бабката замахна с бастуна си.

Джони отскочи в страни и избегна описаната от бастуна дъга. А после с един удар с крак изби оръжието на старицата от ръката и.

Бабката се изхили зловещо и ноктите на ръцете и се издължиха мигновено. Фигурата и започна да се променя. Косата и изпокапа. Кожата и се набръчка и на места по нея са появиха гнойни циреи...

Джони гледаше метаморфозата като вкаменен. А когато тя приключи на мястото на старицата вече стоеше едно дребно прегърбено човече.

– Ти единствен видя къщата ми, мизернико. – рече то. – И сега е време да си платиш за това. – изкикоти се и в очите му заиграха зли пламъчета. После се нахвърли върху жертвата си.

– Нееее. – изкрещя Джони. Прикри лицето си с ръце и... около тялото му се появи неестествено зеленикаво сияние.

Човечето се сблъска с него. Лумнаха пламъци. Опърлиха го и то се отдръпна пицейки.

Дочул писъците на противника си, младежът свали ръце от лицето си и щом видя, че човечето се е отдръпнало, побягна. В този миг в съзнанието му се бе запечатала само една мисъл: „Бягай по-бързо. НЕЩО ти помогна да се спасиш от гибел, но втори път не може да се надяваш на неговата помощ...“

– Примитивните ти познания за силата не могат да ме спрат, мизернико. – изкрещя след него човечето. – Където и да се скриеш, аз ще те намеря и тогава ще умреш.

Фигурата на Джони се изгуби в мъглата.

Младежът се прибра след единадесет. Вечеря сам и си легна.

Няколко часа се въртя в кревата си, опитвайки се да заспи. Но сънят не идваше. Вместо него се появяваше образа на човечето. Лицето му се разтягаше в лукава усмивка и откриваше жълти остри зъби. Във всеки шум чуваше кискането му. В идващите отвън светлилки пламъчетата в очите му.

Изведнъж сънят победи.

Бялата пелерина на зимата се губеше в далечината. Всичко бе покрито със сняг – пътищата, дърветата, колите, сградите. От небето се изсипваха купища снежинки, натрупвайки още по-големи преспи. Децата радостно се въргалиха в снега. Хармонията в природата бе недосегаема.

Но изведнъж на фона на зимата изникна силуетът на старицата. От ръцете и бастуна и капеше кръв, която обагреше снега в алено червено.

Бездушният и поглед се рееше сред бялата пустош. Под дебелите лещи на нейните очила, в очите и, играеха златисто жълти злокобни пламъчета.

– Очи... аз много обичам добродушните детски очи. – извика старицата и от ръкавите на кожата и започнаха да падат множество мънички окървавени очи. Тя протегна свитата си в юмрук ръка напред, избухвайки в смях. – А ето един подарък и за теб непослушен палавнико. – тя отвори ръката си и Джони разпозна собствените си кафяви очи.

– Неее... – викът му се смеси с дивия смях на старицата.

Събуди се плувнал в пот.

Джони и родителите му бяха поканени на четиридест годишнината на Колин Блейк – чичо на Джони и брат на баща му.

Празненството беше организирано в скромната му вила в покрайнините на града. Стаите и бяха препълнени с хора, повечето от които Джони не бе виждал никога през живота си. Някои от тях го поздравяваха, други му казаха, че е пораснал много от последния път, когато го били виждали. На всички тях той се усмихваше учтиво, защото нямаше намерение да се излага като ги назовава с грешни имена.

Няколкото часа от началото на празненството Джони не стана от стола си. Беше се вгълбил. Останал сам със спомена от онази кошмарна вечер.

Когато я видя.

Беше принцесата, която не веднъж бе спасявал в сънищата си. Дългата и руса коса падаше по раменете и като приказно наметало. Лицето и сияеше от щастие. Бузите и се бяха зачервили от изпитото вино. Кафявите и очи гледаха замечтано.

Споменът от кошмарната вечер бе изчезнал.

В съзнанието на Джони бе заседнал ликът на принцесата.

„Нека изчакам още малко.“ – рече си Джони. – „След малко ще стана и ще я поканя за един танц.“

Но вместо да спази подхвърленото от мислите му решение той стана и се приближи до момичето. За миг се поколаба. Нещо в съзнанието му рече: „Седни си и изчакай. Не бързай.“ Но той не го послуша.

– Извинете, бихте ли потанцували с мен. – възпитано я заговори той.

Момичето го погледна и се усмихна.

– Разбира се. – отвърна тя и подаде ръката си на Джони. Той я хвана галантно. Двамата отидоха на дансинга и затанцуваха под звуците на музиката.

– Името ми е Джон Блейк. – учтиво рече младежът.

– Анджела Стюард. – отвърна девойката.

– Много хубаво име. – прошепна Джони. – Анджела...

– Благодаря за комплимента. – промълви тя и се усмихна.

Времето се изниза неусетно. Песните сякаш се сляха в една безкрайна мелодия. Когато изненадващо Анджела рече:

– Трябва да тръгвам. Родителите ми ме чакат.

– Разбирам. – тъжно смуголеви младежът.

– Ти не разбираш нищо. – развълнувано отвърна девойката. – Беше ми приятно.

– И на мен също. – малко хлапашки изгърси Джони.

– Може би ще се видим отново. – рече Анджела. Отиде до масата и взе чантичката си. Извади от нея тефтерче и химикалка. На един лист записа няколко цифри. Откъсна го и го подаде на младежа. – Това е моят телефон. – добави и изненадващо го целуна по бузата. После се отпрати към чакащите я родители. Джони и махна. Тя му отвърна със същото.

Къщата не се появи отново... След няколко седмици младежът се убеди, че проклетата къща бе изчезнала веднъж завинаги.

Може би.

В киносалона бяха двамата – Джони и Анджела.

– Какво мислиш за филма? – рече младежът, загледан в оцветеното от прожектирания филм платно.

Никакъв отговор.

– На мен ми харесва. А на те... – обърна се към Анджела и думите му секнаха на мига. До него бе застанал труп. И очните му кухни бяха ПРАЗНИ.

Джони се събуди с крясъци.

Отново кошмар.

Лангоската горичка бе пуста. Снегът падаше от небето на парцали и засипваше всичко. Дърветата, храстите, алеите и пейките бяха покрити от бялата пелерина на зимата... Само една построка не бе засипана от

снега.

Джони още не я беше видял... Но къщата се бе появила отново.

Беше декември. Джони и Анджеला се връщаха от кино. Бяха гледали ВИТАЕЩА СМЪРТ – класически холивудски екшън.

В автобуса почти нямаше хора. Улиците бяха покрити с дебел слой сняг. Хората отдавна се бяха прибрали в жилищата си на топло. Облаците от снежинки прегръщаха превозното средство като майка гушнала детето си. Вятърът виеше.

Когато автобусът наближи спирката, на която Джони трябваше да слезе, той заговори:

– Да те изпратя ли до вас?

– Не. Няма смисъл. – отвърна му Анджеला.

– Сигурна ли си? Времето не е много хубаво.

– Да не си мислиш, че съм малка.

– Казвал ли съм го това? – Джони направи физиономия на неразбиране.

– Ах, ти глупчо... – и Анджеला целуна младежът по устата. – Не си го казвал.

– Тогава, гониш ли ме?

– Не те гоня, Джони. – рече и допълни. – Днес дойде леля ми и...

– Ау... Страшилището се завръща в Дарк Сити. – и младежът започна да вие като вълк.

– По тихо. Не сме сами. – рече девойката и допълни. – Ето я и спирката ти.

Джони стана.

– Чао. – рече младежът. Придърпа Анджеला към себе си и я целуна по устата. После се запъти към вратата.

– Не забравяй да си сложиш шапката. – извика след него девойката.

– Няма. – отвърна и младежът и слезе.

Отвън го лъхна суровия студ на зимата. Той си сложи вълнената шапка. Баба му я беше оплела специално за четиринадесетия му рожден ден и от тогава до сега нито веднъж не се бе разделил с нея.

Джони се обърна към прозореца на автобуса, за да махне на Анджеला и видя старицата. Мръсната вещица бе в рейса. Щом старицата улови насочения към нея поглед в очите и заиграха зли пламъчета.

Автобуса затвори врати и потегли.

– Не... не слизай от рейса. – извика на Анджеला, тичайки след

превозното средство младежът. – За бога не слизай.

Анджела се усмихна. Махна му с ръка и се обърна напред.

– За бога не слизай. – продължи да крещи, като се надяваше, че тя ще разчете думите по устните му. – Не сли... – и се препъна в една преспа. Падна по лице в снега.

Няколко мига лежа вцепенен, а после решително се надигна.

– Трябва да я спра. – рече на глас и се огледа за таксита. Наоколо нямаше нито една кола.

Затича се с всички сили нататък по вледенения път.

Няколко минути по-късно Джони забеляза светлините на фаровете на приближаващ се от към гърба му автомобил. Застана на пътя му и започна да маха с ръце. Спирачките изкърцаха зловещо и колата спря. Шофьорът и излезе и се развика:

– Какво по дяволите си мислиш, че правиш хлапако?

– Бихте ли ме откарали две спирки по-нататък? – рече Джони и посочи пътя по който се бе изгубил автобуса. – Моля.

По лицето на шофора се изписа гримасата на досада.

– Качвай се. – рече онзи и допълни. – Само две спирки, защото имам работа.

– Много ви благодаря, господине. – отвърна Джони и се качи. – Наистина са само две спирки. – допълни после.

След около минута автомобилът спря на спирката, на която трябваше да е слезла Анджела.

Джони скочи от автомобила и в същия миг разтреперан забеляза лежащия върху снега труп. Приближи се до него. Очните кухини на Анджела бяха пълни с кръв.

– Неее... – изрева Джони. Падна на колене до любимата си и започна да я люлее. По страните му се стичаха сълзи. – Събуди се. Събуди се... – повтаряше той.

Видял трупът, шофьорът бързо даде газ и изчезна от мястото на престъплението. Щеше да се обади от най-близкия телефон и да съобщи на полицията за станалото и толкова. Страхуваше се за себе си. И може би беше прав.

Ледените парцали продължаваха да падат от небето. Вятърът да вие. Бездомните кучета да лаят. Хората да се крият на топло в домовете си.

За миг на Джони му се стори, че сред заобиколия го мрак вижда бледата фигура на бабката.

– Всички ще свършат така. – сякаш до ушите му достигат думите

и... И после отново е сам. Сам със скръбта си.

Тишината на нощта бе нарушена от воя на сирените...

– Дзъбън. – извъня телефона. – Дзъбън. – и Джони вдигна слушалката.

– Моля? – рече младежът.

– Правилно. Моли се за очите на любимата си. – рече нечий дрезгав глас. – Чакам те в къщата. Само аз и ти. – последва смях и връзката прекъсна.

Младежът приближаваше къщата. От близко очертанята и ставаха още по-зловещи. Основите и сякаш се бяха размили и Джони можеше да забележи под нея снега. Стените прозираха.

Щом застана пред вратата младежът спря. Протегна ръката си към дръжката. Хвана я и я завъртя. Вратата се отвори.

Вътре бе мрачно и задушно. Из въздуха се носеше миризмата на формалин, примесена с тази на разложено месо. В стената, точно срещу вратата, през която бе влязъл младежът се намираше масивна каменна камина. От лявата и страна бе вратата, водеща към другата част на къщата, а отдясно стълбите за мазето.

Джони надникна в съседната стая. Там нямаше никой. Нямаше и други врати. Отправи се по каменните стълби, водещи в подземие.

Мазето беше малко. По стените му бяха монтирани множество препълнени от буркани стилажи. На няколко места между тях бяха закачени горящи факли. А от бурканите гледаха множество, различни по големина и цвят очи. Човешки очи.

По средата на мазето стоеше дребното прегърбено човече.

– Значи въпреки всичко дойде. – заговори то. – Не очаквах да се хванеш толкова лесно на кукичката на въдицата. Казах ли ти, че рано или късно ще те намеря? – и се изкиска.

– Каза, че ако дойда ще ми върнеш очите на Анджела. – заговори Джони.

– Така ли? – човечето надигна рамене в гримаса на неразбиране и се изкиска. Взе една стъкленица от близкия стилаж. На дъното и се носеха две кафяви очи. Очите на Анджела. – Харесват ли ти?

Нямаше отговор.

– Сигурно ти харесват. Не може да не ти харесват. – и пак се изкиска. – Ако бъдеш послушен, в което съм сигурен, може и твоите да отидат

при тях. – върна стъкленницата на мястото и на стилажа и продължи. – А сега е време да УМРЕШ. – и с един скок се озова до Джони. Зграбчи го за врата. Дългите му нокти се забиха в меката кожа на младежа и от раните потече кръв.

Тялото на Джони се разтресе от прилив на енергия. Фигурата му изгуби предишния си цвят и прие преливаща зелена гама. Болката от ноктите на човечето изчезна.

– Ти не можеш. – неразбиращо изрече човечето. Отпусна хватката и се отдръпна назад. – Не можеш да контролираш силата. Не можеш...

Джони не го чу. В главата му се бяха появили нечии чужди и непознати гласове.

– Силата живее в теб. – нареждаха те. – Ти си избраният. На теб съдбата е отредила да се бориш за света си. Само от теб зависи дали хората ще живеят или не. Трябва да се бориш със злото. – последните думи прерастнаха в ехо. – Бори се със злото. Бори се със злото...

– Не можеш... – това вече бе гласът на човечето. – Не можеш да я контролираш. – продължаваше да повтаря то.

– Мога. – отвърна му Джони. – ТЕ ми казаха. – около пръстите на дясната ръка на младежа се образува леко зеленикаво сияние. Прерастна в светлина. А после се откъсна от пръстите му и полетя към човечето.

Създанието направи опит да се защити от него. Неуспешен. Кълбото зелена светлина се вряза в него и обгърна тялото му в пламъци.

Няколко мига човечето пища в агония, а после... после викът му секна. Тялото му се разпадна и черна като катран пепел посипа пода.

Разгърсване.

Болка.

Множество неразбираеми гласове.

Мрак.

Зеленикава светлина.

И отново предишните цветове. Отново фигурата на Джони е възвърнала предишния си вид.

Младежът стоя няколко мига като вкаменен с поглед насочен към останалата от човечето пепел. После взе стъкленницата с очите на Анджела. Качи се по стълбите и излезе от къщата.

Измина няколко метра и се обърна.

От призрачната постройка нямаше и следа.

В суровия студ на зимния ден Джони премина портите на

централното гробище и се отрави към вътрешността. Наоколо бе тихо. Вятърът развяваше дългата му черна коса. Ботушите му потъваха в непочистения дълбок сняг и оставяха след него следи.

Младежът спря пред гроба на Андже́ла. Клекна и се подпря на лявото си коляно като древен рицар. Изчисти част от натрупания пред надгробната плоча сняг. После изрови дълбока дупка в пръстта. Бръкна с чистата си ръка в джоба и извади една малка стъкленица. Сложи я в дупката. Покрия с пръст и отгоре със сняг.

– Те са отново твои. – тихо промълви Джони. – Те винаги са били твои.

Стана. Отправи суровия си поглед към надгробната плоча. Кимна за сбогом и от зеницата му се отрони сълза. Търкулна се по бузата му и тупна в снега.

После се отправи обратно към входа, през който бе влязъл.

Плочите го гледаха безмълвни.

Къщата не се появи никога повече. Беше изчезнала веднъж завинаги. Този път наистина.

И Джони го чуваше...

КРАЙ

© 1998 Иван Димитров

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/393>]